

tlivci nebo více nebo méně značnému počtu osob. V četných případech, jako při akciových společnostech anebo družstvech akcionář (podílník) o druhém ani neví, osobní čest jednotlivcova nemůže přijít ani v úvahu, neboť podílíkem jest, kdo disponuje podílem. Již z toho důvodu nelze přiznati takovýmto hromadným podnikům název korporace, ježto se název ten podle své povahy na ně vůbec nehodí. Představitelem obchodního podniku jest jeho jméno, firma, za níž, třeba naznačovala společenský poměr, může státi a často také stává jen jediná osoba a tu zajisté nelze mluvit o takovém podniku jako o korporaci zákonem uznané. V projednávaném případě byla podána soukromá obžaloba Východočeskou tiskárnou a nakladatelstvím v B. a podepsána jest tato tiskárna jen svou firmou. Ani obžaloba ani obsah závadného plakátu nepoukazují k tomu, že vedle útoku na Východočeskou tiskárnu v B. stal se též urážlivý výpad na zástupce společenstva Josefa S-a a Augusta S-a, buď jmenovitě nebo známeními, na ně dopadajícími. Za toho stavu věci jest úplně nerozhodno, že rozsudky nevyslovují, že uraženou byla žalující Východočeská tiskárna, nýbrž její zástupcové Josef S. a August S. jako soukromí obžalobci. Spatřovati jest v tom naopak další porušení zákona v předpisech §u 495 odstavec první tr. zák. a §u 2 odstavec druhý tr. ř., neboť tito jménem vlastním obžaloby nepodali. Podali ji jen jménem Východočeské tiskárny, které však, jak dovozeno, nedostávalo se oprávnění k podání soukromé obžaloby. Bylo proto trestní řízení zavedeno bez návrhu zákonně oprávněného obžalobce, pokud se týče byli obžalovaní odsouzeni pro urážku, ohledně níž nebylo soukromé obžaloby domněle uražených. Rozsudky obou stolic jsou zmatečnými i podle §u 281 čís. 9 c) tr. ř. Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu §§ů 33 a 479 tr. ř. uznáno podle §u 292 tr. ř. právem, jak se stalo.

Čís. 2130.

Ve stavech, které se objevují bezprostředně po výstředním požití alkoholu, nejde samo o sobě o pomatení mysli ve smyslu §u 2 písm. c) tr. zák., nýbrž o pomatení smyslů. Takový stav není zjevem duševní choroby, nýbrž zjevem bezprostředního účinku alkoholu.

Tvrzení ve smyslu §u 319 tr. ř. nelze shledati v tom, že obhájce učinil duševní vadu předmětem svého průvodního návrhu.

Zmatečnost čís. 8 §u 344 tr. ř. zakládá nesprávnost, nikoliv neúplnost (nedostatečnost) právního poučení.

Pojem »opilství« podle §u 523 tr. zák. jest též jako pojem »úplného opilství« ve smyslu §u 2 c) tr. zák. Tím, že se pro úplné opilství skutek nepřičítá jako zločin, není pachatel sprostěn zodpovědnosti podle §§ů 236, 523 tr. zák.

S hlediska vyvíňovacího důvodu §u 2 c) tr. zák. nezáleží na tom, zda pachatel stav úplného opilství zavinil.

»Skutkem, na němž se rozhodnutí zakládá« ve smyslu §u 344 čís. 11 tr. ř. jsou skutečnosti výrokem porotců zjištěné; nesprávný výklad zákona v rozhodnutí lze doložit výhradně srovnáním rozsudku s příslušným výrokem porotců, nikoliv se spisy.

Není-li v hlavní otázce na zločin Šu 101 tr. zák. označen předmět skutku a zákonná známka zneužívání svěřené moci není rozvedena ve skutkové okolnosti, s ní se srovnávající, jde o porušení předpisů Šu 318 (260 čís. 1) tr. ř. a zmatek Šu 344 čís. 6 (4) tr. ř.; zrušovacímu soudu nelze však k němu přihlížeti, nebyl-li vytýkán.

(Rozh. ze dne 9. října 1925, Zm II 76/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 1. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zneužití moci úřední ve smyslu Šu 101 tr. zák. a zločinem zpronevření v úřadě ve smyslu Šu 181 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, opírající se o ustanovení Šu 344 čís. 5, 6, 8, 9, 10 a), 11 tr. ř., vytýká předem z důvodu čís. 5, že porotní soud neprávem zamítl obhájcův návrh na prozkoumání duševního stavu stěžovatelova. Podle záznamu protokolu o hlavním přelíčení uvedl obhájce na odůvodněnou tohoto návrhu, že se stěžovatel podle výpovědí mnoha svědků již od mladých let oddával pití, že jest notorickým alkoholikem, že jest proto možno, že prodělal delirium tremens, a že tento stav měl vliv na jeho příčetnost při páchání deliktů; že stěžovatel byl již ve svém mládí oddán pití, že se pití stupňovalo hlavně za války a v době válečné dostoupilo té míry, že onemocněl na delirium tremens, že tato choroba zbavuje zúplna vědomí, což prý jest zjištěno seznáním svědků; že stěžovatel je známým alkoholikem, zůstal několikrát ležeti v příkopě úplně opilý, ztratil dokonce i kabát, a byl nescísněkráté opilý tak, že si nebyl vědom, co činí a že mu při placení i cizí osoby vybíraly peníze; k tomu dodává stížnost ještě, že bylo svědky potvrzeno, že stěžovatel byl opilým ve dne v noci, že se válel opilý ve sněhu a že byl jednou na trakaři vezen úplně opilý z hostince domů. Lze připustiti, že návrh i stížnost uvádějí správně dotyčné výpovědi svědků, zejména svědků, ve stížnosti jmenovaných, a že i stěžovatel sám při hlavním přelíčení udal, že byl často již od mládí opilý a, že má při pití takovou povahu, že druhý den si nepamatuje nic, co předešlého dne dělal. Tyto výsledky hlavního přelíčení poukázaly ovšem k tomu, že stěžovatel má povážlivý a zastaralý sklon k nemírnému požívání alkoholických nápojů a, že se této své náruživosti podával často tak, že následkem výstředního požívání alkoholu býval ve stavu bezvědomí. Třebas nebylo — vyjímajíc nanejvýše dva případy v obhajobě stěžovatelově naznačené — současně poukazů na to, že tyto stavy bezvědomí spadají právě do dob, ve kterých spáchal stěžovatel ten který ze skutků, z nichž jest viněn, a třebaže tu tedy nebylo tvrzení, které by porotní soud podle Šu 319 tr. ř. zavazovalo, by dal porotcům otázku, najmě ku každému ze skutků v I., II., III. hlavní otázky se vztahující o stavu bezvědomí, přivoděného úplným opilstvím, nelze přece ničeho namítati proti tomu,

že porotní soud dal VII. otázkou dodatkovou porotcům příležitost, by se vyslovili o tom, nespáchal-li stěžovatel skutek (skutky), jež (jež) odpověďmi k předchozím otázkám hlavním zjistí, v úplném opilství, a by objasnili tak skutkový děj i pokud by mohl přijíti v úvahu vyvíňovací důvod §u 2 písm. c) tr. zák. Avšak pochybnosti, které jsou podle §u 134 tr. ř. předpokladem povinnosti soudu, by dal vyšetřiti duševní stav obviněného lékaři, to jest pochybnosti o tom, zda jest obviněný při zdravém rozumu, či zda jest na mysli pomaten tak, že by se mu skutek nemohl přiřítati, nebyly — jak i porotní soud v usnesení případně podotýká — vyvolány ani výsledky hlavního přelíčení, návrhem a stížností zdůrazňovanými. Oddávání se častému a nemírnému pití není samo o sobě — třeba jest nemravno a zavržitelno — chorobou rozumu nebo mysli. Ve stavech bezvědomí, které se dostávají bezprostředně po výstředním požití alkoholu, nejde samo o sobě o pomatení mysli, nýbrž o pomatení smyslů. Stavy toho druhu nejsou zjevem duševní choroby, již o sobě jest pachatel zbaven schopnosti, rozpoznati protiprávnost činu a řídití svou vůli dle správného rozpoznání, nýbrž zjevem bezprostředního účinku alkoholu, jenž ochromuje smysly pachatelovy a zbavuje ho schopnosti, postřehnouti správně a dostatečně skutkové okolnosti, za nichž jedná, a kontrolovati těmito postřehy směr svého činu. Mimo dobu, po kterou trvají tyto poruchy smyslů, jest oblast soudnosti a vůle, to jest mysl (rozum) z pravidla normální i u osob, u nichž vyskytly se stavy bezvědomí bezprostředně po alkoholických výstřednostech. Arciť má (viz Dr. Slavík »Soudní lékařství« str. 372) vleklý alkoholismus v zápětí hluboké změny v mozku a jeho obalech, vede často k slaboduchosti a blbosti, a někdy se objevuje u alkoholiků náhlá porucha, zvaná delirium tremens a pozůstávající v přeludech zraku a sluchu. Než k tomu, že se u stěžovatele jevily, ať trvale, ať přechodné takové následky pijáctví, nepoukázaly výsledky hlavního přelíčení, obzvláště k tomu nepoukázaly ani obhajoba stěžovatelova, ani shora zmíněné údaje svědků, jejichž význam vyčerpává se naopak v tom, že stěžovatel rád pije a že se opil často do té míry, že si pak bezprostředně po pití nebyl vědom toho, co dělá. Zákonného předpokladu pro přezkoumání duševního stavu tu nebylo, takže zamítacím usnesením nebyl porušen zákon v ustanovení §u 134 tr. ř. Znaleckého prozkoumání duševního stavu stěžovatelova nebylo třeba ani ku získání spolehlivého podkladu pro zodpovědění otázky o úplném opilství. Návrh i stížnost mají v tomto směru patrně na zřeteli posudek lékařů o tom, zda účinkují u alkoholiků, stálým zneužíváním alkoholu zatížených, alkoholické nápoje zhoubněji, než u osob, jinak střídmých, a zda stačila proto u stěžovatele ke způsobení pomatení smyslů taková dávka alkoholických nápojů, jež u jiných osob takových účinků nevyvolává. Než okolnost, zda stěžovatel vypil před tím, než byl viděn ve stavu opilství, větší či menší množství alkoholu, nedostala se v této trestní věci vůbec na přetřes. Také na ní nezáleží. Rozhodnou jest jen otázka, zda jevily se u stěžovatele ať po větší, ať po menší dávce alkoholu příznaky, poukazující na to, že bylo jeho vědomí zrušeno neb alespoň zkaleno. Tyto příznaky nelze však zjistiti znalci, nýbrž jedině svědky, jelikož se vzta-

hují k době minulé. Zjištění menší odolnosti stěžovatele vůči zhoubným účinkům alkoholu nemohlo sloužit k jeho obraně. I po takovém zjištění znaleckým posudkem bylo by bývalo porotcům odpovědět k otázce o úplném opilství na témže průvodním podkladě, na kterém beztak k ní odpověděli. Proto nebyla zamítacím usnesením porušena ani zásada §u 3 tr. ř. Jak shora dovozeno, nepoukazovaly výsledky hlavního přeličení k tomu, že stěžovatel, onemocněv na delirium tremens, jest trvale nebo střídavě zbaven užívání rozumu. Že tuto duševní vadu učinil předmětem průvodního návrhu obhájce, v tom nelze shledati tvrzení po rozumu §u 319 tr. ř. Pojem ten předpokládá, že tvrzení bylo částkou toho, co jest podle §u 326 tr. ř. podkladem výroku porotců, totiž částkou průvodů proti obžalovanému i pro něho předvedených. Části průvodní látky jest sice výpověď obžalovaného, nejsou jí však návrhy a vývody obhájcovy. Dle toho nebylo tu předpokladů §u 319 tr. ř. pro ony dodatkové otázky a proto jest bezpodstatnou i výtka stížnosti, že byl porušen předpis §u 319 tr. ř. a tím přiveděn zmatek čís. 6 §u 344 tr. ř.

Poukazujíc k ustanovení čís. 8 §u 344 vytýká stížnost dále, že právní poučení předsedy hlavního přeličení bylo nesprávné, pokud se týkalo zločinů podle §u 101 a §u 181 tr. zák. Podle záznamů uvedl předseda v této části poučení, »že předpis §u 101 tr. zák. jest předpisem všeobecným oproti předpisu §u 181 tr. zák., který jest předpisem zvláštním; že podstata zločinu §u 101 tr. zák. záleží v tom, že naznačená tam osoba ze zistnosti nebo náruživosti nebo z vedlejšího úmyslu zneužije moci jí svěřené, by právním statkům, tam uvedeným, způsobila škodu, při čemž nezakládá zvláštní kvalifikace obnos, který jinak jest podle výše hodnotiti; a že skutková podstata §u 181 tr. zák. záleží v tom, že osoba, tam uvedená z uvedeného tam důvodu věc, jí svěřenou, za sebou zadrží nebo si přivlastní.« Není nesprávnosti v tomto poučení, jehož slova »z uvedeného tam důvodu« vztahují se patrně k slovu »svěřenou«. Obzvláště není nesprávnou věta, že obnos (výše škody) nezakládá při zločinu §u 101 tr. zák. zvláštní kvalifikace, přesněji zvláštní trestní sazby. Věta nebyla ani zbytečnou. Patrně připojil ji předseda z důvodu, že v příslušné I. hlavní otázce jest uvedeno, že měla býti obci R. způsobena škoda, 1.000 Kč převyšující, a chtěl asi onou větou naznačiti, že porotci — dospěli-li k přesvědčení, že se obžalovaný dopustil skutku, v první otázce hlavní uvedeného, že však škoda v uvedené výši zamýšlena nebyla — nemají k otázce odpovědětí záporně, nýbrž kladně s vyložením slov »1.000 Kč převyšující«. Lze připustiti, že právní poučení, v protokole zaznamenané, jest nanejvýše obsahu prázdné a nedostatečné avšak zmatečnost zakládá podle čís. 8 §u 344 tr. ř. výhradně nesprávnost, nikoliv i neúplnost anebo nedostatečnost právního poučení. Proto netřeba odpovědětí na vývody stížnosti, že předseda opomenul vyložiti porotcům podstatný a závažný rozdíl mezi zločinem podle §u 101 a zločinem podle §u 181 tr. zák., upozorniti je na to, že jde v projednávaném případě — stížnost má na zřeteli patrně první otázku hlavní — o zločin podle §u 181 tr. zák., dále probrati po stránce právní jednotlivé případy, žalované jako zločin §u 101 tr. zák., a přesně pouká-

zati k tomu, zda v tom neb onom případě jest dána skutková podstata Šu 101 či Šu 181 tr. zák.

Zřejmě v nepravu jest stížnost, vytýkajíc dále s hlediska čís. 9 Šu 344 tr. ř., že výrok porotců jest nejasným a neúplným, protože porotci odpověděli na VII. dodatkovou otázku, zda čin byl spáchán v úplném opilství, v němž se pachatel připravil, nemaje v úmyslu zločinu — záporně (12 hlasy ne) a nechali nezodpověděnými VIII. otázku eventuální — je-li Josef F. vinen, že spáchal čin v otázce I., II. nebo III. dolíčený, který by se mu krom opilství přičítal za zločin, jsa opilým, — jakož i IX. otázku dodatkovou — věděl-li opilý Josef R. ze zkušenosti, že v opilství podroben jest prudkému hnutí mysli. Vzhledem na to, co bylo průvodním prostředky zjištěno, museli prý porotci odpověděti na všechny tyto otázky; otázka čís. VII. nemá prý nic společného s otázkami čís. VIII. a IX., protože prý může zcela dobře nastati případ, že se někdo nedopustil zločinu v úplné opilosti, nýbrž dopustil se ho v opilství zaviněném (§ 523 tr. zák.); v onom případě jest prý trestnost vyloučena, kdežto tento případ jest prý řešením otázky viny, pokud se týče přestupku podle Šu 523 tr. zák.; jedině zápornou odpovědí i k otázkám čís. VIII. a IX. byli by prý porotci jasně projevili, že nemůže býti mluveno ani o úplném, ani o zaviněném opilství. Tyto poněkud nejasné vývody stížnosti spočívají na naprosto nesprávném výkladě Šu 2 písm. c) a Šu 523 tr. zák. Pojem opilství podle Šu 523 tr. zák. je týž, jako pojem úplného opilství podle Šu 2 písm. c) tr. zák.; to jest nade vši pochybnost zřejmo z ustanovení Šu 236 tr. zák., který poukazuje jak ku Šu 2 písm. c), tak i k Šu 523 a užívá v obou poukazech slova »opilství« (bez přívlastku »úplné«). Dle Šu 2 písm. c) jsou úplným opilstvím vyloučeny toliko zlý úmysl a přičítání skutku jako zločinu, jsou jím však vyloučeny bez rozdílu, zda byl stav úplného opilství pachatelem zaviněn či nikoli; jedinou výjimkou z pravidla, že i opilství, pachatelem zaviněné, sprostňuje zodpovědnosti za skutek zločinný ve směru zločinném, jest, že se pachatel připravil v opilství, maje zločin v úmyslu. Tím, že se pro úplné opilství skutek nepřičítá jako zločin, není pachatel sprostěn zodpovědnosti za skutek i s hlediska §§ 236, 523 tr. zák., k nimž § 2 písm. c) tr. zák. výslovně poukazuje. Nedosáhla-li opilost, přesněji podnapilost pachatelova stupně opilství, přesněji úplného opilství v Šu 2 písm. c) tr. zák. předpokládaného, odpovídá pachatel za zločinný skutek v tomto stavu spáchaný jako za zločin bez rozdílu, zda byla opilost, přesněji podnapilost jím zaviněna či nikoli. Z toho plyne, že otázka, zda stav, přivoděný přílišným požitím alkoholických nápojů, byl osobou, jež pak v tomto stavu spáchala zločinný skutek, zaviněn či nic, nemá, kromě výjimky shora zmíněné, pro vyvíňovací důvod úplného opilství významu a že netřeba o této otázce uvažovati již při posuzování, zda spáchal obviněný skutek ve stavu úplného opilství. Nutnost úvah o této otázce a jejího řešení nastane teprve, má-li býti rozhodnuto o tom, zda pachatel odpovídá podle Šu 523 tr. zák. za opilství, jež bylo příčinou, že spáchal zločinný skutek, jež neměl v úmyslu při požívání alkoholických nápojů. K tomuto rozhodování nemůže však dojíti, leda že bylo dříve zjištěno, že stav pachatelův v době spáchání skutku rovnal se úplnému

opilství, v §u 2 písm. c) tr. zák. předpokládanému. Proto dal porotní soudní dvůr správně porotcům otázku VIII., jednající o skutkové podstatě §u 523, jen pro případ, že odpoví k otázce čís. VII., jednající o úplném opilství, kladně (sedmi, správně šesti hlasy ano) a že zjistí tím úplné opilství, a dále otázku čís. IX., směřující k tomu, zda má na skutek, v VIII. otázce naznačený, býti použito vyšší trestní sazby, v poslední větě §u 523 tr. zák. stanovené, jen pro případ, že bude kladnou odpovědí na VIII. otázku zjištěno, že stěžovatel se dopustil přestupku, v této otázce vyličeného. Záporná odpověď na VII. otázku zbavila porotce povinnosti, odpověděti na VIII. otázku a důsledkem toho i na otázku čís. IX., tak že porotci odpověděli na všechny otázky, na něž odpověděti jim náleželo a výrok jejich není neúplným. Jak dovozeno, s hlediska vyvíňovacího důvodu §u 2 písm. c) tr. zák., k jehož zjištění sloužila VII. otázka dodatková, nezáleží — mimo výjimku v otázce naznačenou — na tom, zda stěžovatel stav úplného opilství zavinil, čili nic. Proto nestal se výrok porotců nejasným tím, že nelze z něho poznati, zda bylo zjištěno či popřeno, že napilost — a jen o ní bylo lze mluvit po záporné odpovědi na otázku VII. — byla stěžovatelem zaviněna. Ku tvrzení stížnosti, že hlavní porotce po vynesení rozsudku prohlásil, že porota chtěla stěžovatele odsouditi pro zaviněné opilství podle §u 523 tr. zák., nelze přihlížeti. Tvrzení nemá ve spisech opory a tvrzený projev jediného hlavního porotce nelze srovnati s tím, k čemu poukazují záznamy výroku všech porotců, jež nepřipouštějí ani nejmenší pochybnosti o tom, že porotci vyloučili stav úplného opilství.

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost — uplatňujíc zmatečný důvod čís. 10 písm. a), po případě 11, správně jen čís. 11 §u 344 tr. ř. — že stěžovatel byl uznán vinným zločinem podle §u 101 tr. zák., ač nebyly zjištěny skutkové okolnosti, nasvědčující objektivnímu předpokladu tohoto zákonného předpisu. Stížnost poukazuje na obsah obžalovacího spisu a výsledky průvodního řízení, podle nichž prý nezakládá to, co v tomto směru zjištěno, nic jiného, než skutkovou podstatu podle §u 181 tr. zák., kterýžto zvláštní předpis má přednost před všeobecným předpisem §u 101 tr. zák. Než těmito vývody neprovádí stížnost dovoňávaného zmatku čís. 11 po zákonu. Zmatek ten předpokládá, že skutek, na němž se rozhodnutí (soudu, t. j. rozsudek) zakládá, byl nesprávným výkladem zákona podřaděn pod zákon trestní, který se naň nevztahuje. Skutkem, na němž se rozhodnutí (soudu) zakládá, jsou skutečnosti, výrokem porotců zjištěné, takže lze nesprávný výklad zákona v rozhodnutí dořičiti výhradně srovnáním rozsudku s příslušným výrokem porotců. Tak stížnost nepostupuje, nýbrž srovnává napadený výrok rozsudku přímo se spisy. V příslušném výroku porotců, t. j. v I. otázce hlavní, k níž porotci přisvědčili, nejsou arciť (mimo dobu a místo skutku a poukaz na úřad stěžovatele jako obecního starosty) uvedeny vůbec žádné skutkové okolnosti. Obzvláště není v něm naznačen předmět skutku, aniž jest zákonná známka zneužívání svěřené moci rozvedena na skutkové okolnosti, s ní se srovnávající. Lze připustiti, že tímto nedostatkem individualisace skutku byl porušen, pokud jde o otázku čís. I., předpis §u 318 tr. ř. a — ježto se rozsudečný výrok přimyká k doslovu

otázky, nedostatečné opodstatněné, — též předpis §u 260 čís. 1 tr. ř. Avšak tato porušení formy, poukazující k zmatkům čís. 6 a čís. 4 §u 344 tr. ř., nejsou stížností vytykána a z moci úřední k nim přihlížeti nelze. Nedostává-li se však v příslušné hlavní otázce skutkového opodstatnění zákonných známek, v ní uvedených, a nebyla-li zjednána v tomto směru náprava ani kontrolními otázkami, o něž stěžovatel nepožádal, nelze seznati, kterými skutečnostmi pokládali porotci tu kterou zákonnou známku za opodstatněnou, takže vůbec nelze přezkoumati, zda řídili se porotci správným výkladem zákona, přisvědčivše k zákonným známkám zločinu §u 101 tr. zák., jež jsou vesměs uvedeny v I. otázce hlavní, k níž odpověděli porotci kladně, Ostatně zdůrazňuje již obžalovací spis různé výsledky řízení, podle nichž neomezil se stěžovatel při činnosti, vztahující se ke skutkům jako zločin §u 101 tr. zák. v obžalobu daným, na pouhou zpronevěru částek, jím přijatých, nýbrž porušil i jinak povinnosti, které mu ukládal v těchto směrech úřad jeho jako obecního starosty.

Čís. 2131.

Hospodářský podnik (na př. akciová společnost) není »zákonně uznanou korporací« ve smyslu §u 492 tr. zák. a nepřísluší mu právo k podání soukromé obžaloby pro urážku na cti, třebaš byl na základě zákona ze dne 22. července 1919, čís. 438 sb. z. a n. prohlášen za podnik všeužitečný.

(Rozh. ze dne 9. října 1925, Zm II 265/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem, že rozsudkem okresního soudu pro věci trestní v Brně ze dne 23. dubna 1924 a rozsudkem zemského trestního soudu v Brně jako odvolacího soudu ze dne 28. června 1924 byl porušen zákon v ustanoveních §§ů 488, 492 a 495 tr. zák. a §§ů 1, 2 tr. ř., rozsudky ty zrušil a obžalované sprostil podle §u 259 čís. 1 tr. ř. z obžaloby.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu pro věci trestní v Brně ze dne 23. dubna 1924 a potvrzujícím jej rozsudkem zemského trestního soudu v Brně jako soudu odvolacího ze dne 28. června 1924 bylo uznáno pět obžalovaných vinnými přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák., jehož se dopustili tím, že zaslali a podepsali dopis bez data Moravskému zemskému výboru v Brně, došlý tam dne 23. března 1923, vztahující se na účet Západomoravskými elektrárnami obci R. poslaný, ve kterém žádali Zemský výbor o zakročení s tím, by nedovolil takové nestydaté okrádáním veřejných korporací, poněvadž elektrárna účtovala obci o 1.688 Kč 51 h více, že tedy vyjevováním smyšlených neb převrácených skutků křivě obvinili Západomoravské elektrárny v B. jmenovitě z určitého nepočestného činu, který by je mohl v obecném mínění uvésti v opovržení, nebo snížení. Odsuzující výrok obou stolic spočívá na právně